

איזהו מקומן

א. דערמאנט איידן נאר איידן דעם ארמ, וואס עס האט זיך געטון דארט, אין ארץ ישראל אין ירושלים. מ'האט מקריב געווען זבחים, שלמים עולות ונסכים, בזמן שבית המקדש היה קים.

ב. מ'איז עולה געווען לריה, אויף דעם הייליגן מזבח, אויף דעם ארט אלע מיני קרבנות, לכפר עונות, הרצון והאונם, ווי גרויס איז געבעד היינט דאס רחמנות.

ג. בקולות וברקים, וויינען מיר אויף דעם מקום, אז דאס ארט איז געווארן אוועק-גענומען. אז מ'טוט זיך דערמאנען, אז דאס איז מער נישט פארהאנען, דאס הייליגע מקום איז אוועק-געקומען.

ד. עס וויינען און קלאגן, עס שרייען עס זאגן, אלע טאג, די בני מלכים, יעדן טאג אינדערפרי, פֿרעגן מיר אייזהו, מקומן של זבחים.

ה. מ'האט אונז א גידער-געשטעלט, דאס הייליגע געצעלט, וואס האט אונז דעמאלטס געפעלט! - אנגעהויבן פון עבירות, נישט געוויסט פון קיין גזירות, אזוי-ווי די גמרא פארציילט:

מ'עולם לא לן אדם בירושלים, ועבירה בידו - מ'איז נישט געווען נתקנים. ווייל אויף יעדן חטא, וואס איז חלילה געשען, האט די קרבן תמיד מכפר געווען.

ו. אבער היינט ווער קען דערטראגן, מ'האט געבעד א פילע מאגן, מיט פארשידענע נארישע דרכים. איבער דעם יעדן אינדערפרי, פֿרעגן מיר אייזהו, מקומן של זבחים.

ז. באלד אינדערפרי, נעמט מען זיך די מיה, מ'נעמט זיך דאווענען מיט פונות. דערמאנען זיך די אידן, אז תפילות איז במקום תמידין, אז דאווענען איז אנשטאט קרבנות.

ח. דער קהל מיטן ש"צ, איז נאר איין ערזאין, אנשטאין קרבנות, בלויז א תפילה. אז מ'דערנעמט זיך וואו מ'האלט, מאכט מען שוין א געוואלד, בנה ביתך ככתהיולה.

ט. מיר פֿרעגן נאר דאס איינע ווארט, ווי זעט מען שוין צוריק דאס ארט, מקריב זיין תמידים ונסכים. אזוי ווי לאנג נאך ווי, וועט מען פֿרעגן אייזהו, מקומן של זבחים.

ד. מיר פֿרעגן בשפה רפה - די שאלה מה יפה, מה יפו פעמוך בנגלים. אזוי ווי שייך, און ווי גוט, זענען געווען די מריט, ווען אידן זענען גענאנגען עולי רגלים.

י. צדיקים וחסידים, ארימלייט אין נגידים, זענען גענאנגען באהבה ובריעות. באחדות געווען געגרינדן, בגוף ונשמה צוזאמען געבינדן, א קשר בלב ונפש, מיט גלייכע דעות.

יא. שרייט געוואלד קומי רוני בלילות, אויף דרפי ציון אבילות, ס'זאלן אויפגעהויבן ווערן ציונים דרכים. אזוי, באשעפער! ענטפער דו - אויף די שאלה אייזהו, מקומן של זבחים.

יב. עס האט אינגאנצן א דורך גענומען, דאס שיינקייט פון ירושלים קומען, ווי שייך זענען געווען די טייערע געזאנגען. גענאנגען מיט ריינע מחשבות, מיט חדות הלכות, ווען אידן זענען קיין ירושלים גענאנגען.

יג. מ'איז געווען אזוי טייער, ס'האט געפֿרענט ווי א פייער, השראת השכינה האט מען פסדר געזען, פון די שכניה האט מען זיך נישט געקענט שייך, מ'האט געפילט א מתיקות און א טעם גז עדן, אזוי וואס איז היינט געבעד געשען.

יד. לאמיר וועלטן רייסן, השם יתברך זאל שוין מער נישט פֿעסן, ער זאל זיך איבערפעסן צו די בני מלכים. איינציגער קדשא בריך הוא, פארענטפער דו דעם אייזהו, מקומן של זבחים.

ו. ווען עס קומט חודש ניסן, ווערט דאס הארץ צוריקן, מ'דערמאנט זיך פון דער מצוה פון שיה לבית אבות. ווי מ'האט דאס גע'שחטן', די הייליגע אורות האבן געלויבטן, מ'איז געווען א שמחה ביים יודע מחשבות.

ז. און אז מ'דערמאנט זיך אזוי, פון די מצוה "ועצם לא תשכרו בו", מ'האט נישט צופראכן קיין עצמות. אבער היינט מאגרא רמות, צוברעכט מען אידישע עצמות, אזוי עס ווערן פארטריבן אידישע נשמות.

ח. אזוי באשעפער - געוואלד! עס זאל שוין זיין באלד, שוואלן ודרשין בהלכות פסקים. און מאקע באותו היום, זאל שוין זיין ונאכל שם, מן הזבחים ומן הפסחים.

ט. אזוי באשעפער אייל זיך שוין צו, מ'זאל שוין וויסן אייזהו, מקומן של זבחים.

י. דער רבנו דעלמא פולא, וועט צוהערן אינגער תפילה, מיר זאלן געהאלפן ווערן מיט א ישועה אצינד. אויף דעם בעטן מיר אויף, ס'זאל נתעורר ווערן דעם פה, מקרב צו זיין די גאולה שלימה געשווינד.

יא. מ'וועט זען ווי עס שטייט, פלוצלינג גרייטערהייט, דער בית המקדש, דער בית והעליה. וועט זיין הכל מודה, יחד כולם הודו, מקריב זיין א קרבן תודה אויף די ישועה.

יב. און גלייך באותו היום, וועט זיין ונאכל שם, מן הזבחים ומן הפסחים. מען וועט שוין וויסן וואו, בניהותא - אייזהו, מקומן של זבחים.

"פסח'דיגע ניגונים אויף אידיש" מגיש:

בְּנֵה בַיִתְךָ

- א. איך מאל מיר אויס אַ שׂוין בילד, וואס אַ רגש מיט געפיל האט אַ איד געפילט, ווען דער בית המקדש איז געשטאנען, און אלע זענען עולה רגל געגאנגען. ס'איז געווען הערליך און שוין. מיט הרהורי תשובה זיך אנגעגרייט, מצוות ומעשים, מיט העכערקייט, קינד און קייט, פון גרויס ביז קליין, ס'איז געווען מלא חן, קיין ירושלים צו אונזער היים. **בנה ביתך בבתיחלה, וכונן מקדשה על מכונו.**
- ב. דרבי ציון זענען געווען געגרייט, צו די טריט פון די אידן מיט גרויסע פרייד, דאס הארץ איז געוואקסן, איך שטעל מיר נאר פאר, קומען צום פלאץ וואס מען בענקט א גאנץ יאר, קומען קיין ירושלים. ערב פסח נאך הצות מיט'ן העכסטן געפיל, דער הר הבית איז שוין פיל, גע'שחט'ן געשפריצט און מקריב געווען, און דער איד האט געוואלט עפעס נאר זען, אין ירושלים, אין אונזער היים. **בנה ביתך בבתיחלה, וכונן מקדשה על מכונו.**
- ג. הערליכקייט מיט שיינקייט אַ יעדן טריט, מיט גאלד און זילבער מקבל געווען דאס בלוט, קדושה מיט טהרה האט יעדער געפילט, ווען די לווים האבן דעם הלל געשפילט, קען פון דעם שענערם זיין?! די אידן וואס זענען געווען געציילט, בראטן דעם פסח זיך שנעל געאיילט, מיט הלל והודאה און שבת הבואה, געפירט א סדר די בני הבויה, אין ירושלים, אין אונזער היים. **בנה ביתך בבתיחלה, וכונן מקדשה על מכונו.**
- ד. ומפני הטאינו, וועגן אונזערע זינד, וויינט יעדער איינער ווי אַ קליין קינד – גלינו מארצינו, פארלוירן דעם בית תפארתינו, פארטריבן פון אונזערע היים. ונתרחקנו, מיר זענען ווייט, פון די שוין און ליכטיגקייט, ואין אנהנו, מיר קענען נישט, זאל ווערן צוריק אויפגעפרישט, אונזער היים ירושלים. **בנה ביתך בבתיחלה, וכונן מקדשה על מכונו.**
- ה. באשעפער! הער אויס אונזער תפילה, און בנה ביתך בבתיחלה, מיט דיין גרויס רחמנות קום שוין צוריק, ווייל יעדער איז דאך דארשטערק, צו דיין הייליגע היים. די כהנים צו די עבודה צוריק-קערן, פון די לווים די שירה אויסהערן, אלע אידן עולה רגל זיין, אזוי וועט מען גליקליך זיין, אין בית המקדש אין ירושלים. **בנה ביתך בבתיחלה, וכונן מקדשה על מכונו.**